

Giải mã khát vọng về Ngày Tận Thế và Ngày Chúa Quang Lâm

(Tác giả: Vũ Thắng & Lumi Hồng Nhung)

Trong lịch sử Kitô giáo, Ngày Tận Thế hay Ngày Chúa Quang Lâm luôn là một chủ đề gây thao thức. Có những thời điểm, niềm mong đợi ấy bùng lên mạnh mẽ nơi cộng đoàn tín hữu, không chỉ như một xác tín thần học, mà như một ước mong sâu kín của nội tâm con người. Việc giải mã khát vọng này, vì thế, cần được đặt trong chiều sâu tâm linh và nhân sinh, hơn là chỉ dừng lại ở bình diện tín điều.

Trước hết, khát vọng mong Ngày Chúa đến có thể phản ánh **tình trạng bế tắc nào đó trong đời sống hiện sinh**. Khi con người đối diện với những khổ đau kéo dài, những bất công không được hóa giải, hoặc một đời sống tinh thần cạn kiệt, ý niệm về Ngày Tận Thế trở thành một lối thoát biểu tượng. Đó là khát vọng được giải phóng khỏi một thực tại mà bản thân không còn đủ sức mang vác. Trong trường hợp này, mong Chúa Quang Lâm không hẳn phát xuất từ niềm vui gặp gỡ Thiên Chúa, mà từ nỗi mệt mỏi sâu xa với chính đời sống trần thế.

Thứ đến, ước mong ấy cũng có thể là **dấu hiệu của một hành trình đức tin đang trong tiến trình kiện toàn nhưng chưa chín muồi**. Ở giai đoạn này, người tín hữu thường quan tâm nhiều đến các dấu chỉ, các biến cố cánh chung, và câu hỏi “khi nào” hơn là “sống thế nào”. Đây không phải là một lệch lạc đức tin, mà là một giai đoạn phát triển tự nhiên. Đức tin, cũng như con người, cần thời gian để trưởng thành. Khi đức tin lớn lên, nỗi ám ảnh về ngày giờ sẽ dần nhường chỗ cho một thái độ tỉnh thức hiền hòa và phó thác.

Sau cùng, và có lẽ sâu xa hơn cả, khát vọng về Ngày Chúa Quang Lâm có thể được hiểu như **một nỗi nhớ Thiên Chúa bị diễn đạt chưa trọn vẹn**. Đó là nỗi nhớ về một thế giới đúng như ý định ban đầu của Đấng Tạo Hóa: nơi sự thiện không bị che khuất, công lý không bị trì hoãn, và đau khổ không còn là

câu hỏi bỏ ngỏ. Khi ngôn ngữ nội tâm chưa đủ tinh luyện, nỗi nhớ ấy mượn hình ảnh Ngày Tận Thế để lên tiếng, như một lời cầu xin thầm lặng cho sự hoàn tất của công trình cứu độ.

Từ đó có thể thấy rằng, **mong chờ Chúa đến không phải là điều sai lạc**, nếu khát vọng ấy xuất phát từ tình yêu và niềm hy vọng. Điều cần được phân định là động cơ nội tâm: ta mong Chúa đến để gặp Ngài, hay để trốn chạy đời sống hiện tại? Đức tin trưởng thành không phủ nhận thực tại trần thế, cũng không tuyệt đối hóa nó, mà học cách sống trọn vẹn trong hiện tại với niềm hy vọng hướng về vĩnh cửu.

Có lẽ, đỉnh cao của đời sống Kitô hữu không nằm ở việc khẩn thiết thúc giục Ngày Quang Lâm, mà ở khả năng sống mỗi ngày như thể Chúa có thể đến — và cũng như thể Ngài còn nán lại rất lâu — để con người kịp yêu thương, tha thứ và hoàn tất phần việc được trao phó.